

[Victor Pürschel.]

Retsplejelov. De her foreslaaede Ændringer i den militære Retsplejelov begrænser ikke de Regler, der sikrer den anklagedes Stilling.

Den arbitrære Straffemyndighed findes i øvrigt ogsaa uden for Hæren. Den findes i den borgerlige Tjenestemandsløvs, og en Adgang som den, der er for Politimestre til at forelægge en Person en Bøde, hvorefter den paagældende altsaa kan erklære, om han vil modtage den, minder i mangt og meget om den arbitrære Straffemyndighed inden for Hæren. Denne Straffemyndighed er en absolut Nødvendighed, og der er heller ingen, der har vovet at gøre Bemærkninger derom.

Det er blevet sagt, at denne Straf var altd et Udtryk for Sindstilstand. Det er vanskeligt at modsige; men hvis dermed menes, at den er Udtryk for en ophidset Tilstand, er det ikke rigtigt. De mere alvorlige Tilfælde, som afgøres uden Dom, har i Regelen været behandlet af Auditøren først, og det er saa at sige undtagelsesfrit hans Indstilling, altsaa en erfaren Jurists Indstilling, som følges af Rettergangschefen, der i saa Fald er den eneste, der kan afgøre Sagen. Det er meget sjældent, at Straffe dikteres lige paa Stedet. I saa Fald kan det naturligvis forekomme, at de er Udtryk for en ophidset Tilstand, det skal jeg ikke benægte, men i saa Fald har man det solide Værn, der ligger i, at den menige, som mener, at han er for haardt behandlet, ganske simpelt kan forlange Sagen afgjort ved Dom.

Det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen talte om § 34 og § 35. § 35 rammer det ganske særligt graverende Tilfælde af Spioneri, som findes omhandlet i de internationale Konventioner, nemlig det, der er defineret i Paragraffen: „den, der hemmeligt eller under falsk Paaskud tilvejebringer eller søger at tilvejebringe Oplysninger paa Krigsmagtens Operationsfelt i den Hensigt at meddele dem til Fjenden“. Det er denne ganske særlig kvalificerede og meget farlige Form for Spioneri, for hvilken Straffen ubetinget er Dødsstraf, og i al Almindelighed tror jeg nu nok, det vil gaa saadan, at den, der bliver grebet som Spion, bliver skudt uden videre; det er en militær Nødværgeforanstaltning, som der ikke spørges længe om.

Det ærede Medlem fortabte sig saa i nogle Betragtninger over § 50 og § 57, hvor der paa den ene Side er Tale om Vold udøvet mod Befalingsmand og paa den anden Side om Vold udøvet af Befalingsmand. Det er rigtigt, at Forslaget her hjemler en

noget strengere Straf for Vold mod Befalingsmand. Dette er den ganske naturlige Følge af, at her staar den enkelte over for de mange. Den enkelte, der skal haandhæve Retten og gennemføre sine Befalinger, staar over for de mange, og det er en ganske almindelig strafferetlig Betragtning, at i saa Fald maa man bygge denne enkelte et stærkere Værn gennem en stærkere Straffebestemmelse. Dette vil det ærede Medlem f. Eks. kunne se, hvis han læser den Bestemmelse, der findes i Borgerlig Straffelov § 119 om Vold mod Tjenestemand i Funktion. Der vil han se, at Straffen kan gaa helt op til Fængsel i 6 Aar. Politibetjenten, der staar ene over for mange, maa være skærmet paa særlig Maade derigennem, at det er dyrt at slaa paa den Mand. Det er en ganske tilsvarende Betragtning, der gælder, naar det drejer sig om Befalingsmændene.

Saa er det i øvrigt saaledes, at ogsaa Straffen for den Befalingsmand, der slaar paa en menig, er skærpet, om end ikke saa meget som i det andet Tilfælde. Men dertil kommer en Ting, som man ikke maa glemme, nemlig at den Befalingsmand, der slaar paa en menig, han slipper maaske godt fra det første Gang, men anden Gang er han absolut sikker paa at ryge ud, saa er han færdig med at være Befalingsmand, og det betyder, at hans Karriere er afbrudt. Det skal nok holde ham paa den rette Vej. Dertil kommer, at det kan ogsaa være en Embedsforbrydelse i øvrigt, saa Faren for, at det skal ske, er ikke betydelig, og det er da ogsaa faktisk en overordentlig sjælden Forbrydelse.

Det ærede Medlem fandt det meget grinagtigt, at naar en Befalingsmand skulde afsone Vagtarrest, saa maatte han ikke afsone den sammen med en menig. Ja, jeg ved nu ikke. Det er naturligvis gjort af Hensyn til Befalingsmanden, men det er ogsaa gjort af Hensyn til den menige. Jeg tror ikke, de vilde faa det hyggeligt sammen. En menig, der skulde gaa sammen med en Befalingsmand Dag ud og Dag ind fra Morgen til Aften, han vilde vist bede om at blive fri. Det er nu engang ikke saa rart at gaa op ad hinanden, naar der er den faktiske Forskel, som der er, og det er meget naturligt, at man adskiller dem. Det tror jeg ikke der kan koges megen Suppe paa, den bliver i hvert Fald tynd.

Saa har man talt om Barbariet ved Vand og Brød-Straffen. Jeg gør dog opmærksom paa, at den af den danske Rigsdag næsten enstemmigt vedtagne borgerlige Straffelov i givet Tilfælde hjemler Anvendelse af Vand og Brød-Straffen uden noget